

Forfatter: Stuckenberg, Viggo

Titel: Udrag fra I GENNEMBRUD

Citation: Stuckenberg, Viggo: "Samlede Værker", i Stuckenberg, Viggo: *Samlede Værker*, 1910-11, s. 34. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-stuckenberg01-shoot-idm140680123701472/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Værker

og Moderen staa og se efter ham og blive ved at se og ikke kunne hjælpe. Og han vidste, hvad de Par Ord betød, og led ved at vide det. Nu var han ikke længer hendes, nu kunde hendes Hænder ikke skærme ham længer. Verden tog ham; det var Verdens Ret. Og saa overgav hun ham i sin Vaande til Vorherre.

Hvem var Vorherre? Det vidste Jørgen ikke rigtig. Det var blot hjemme, de sagde Vorherre, og saa var det endda sjældent, de talte om ham. I Skolen og hos Præsten var det Jesus Kristus og Gud og den hellige Aand, med lange Skriftsteder om hver især, som Jørgen lærte, som han lærte den store Tabel, og Salmevers, der var sværere end danske Vers, og som han begreb endnu mindre. Men de havde ikke noget at gøre med Vorherre der hjemme fra. Sagde Jørgen den hellige Aand eller to Gange tolv, han forbandt lige meget med det. Men naar han som mindre var uartig, og Moderen sagde, at Vorherre blev vred, tænkte han sig noget, der var Fader og Moder paa én Gang, noget hyggeligt noget, der vilde være hjemme med det samme, hvis det kom ind ad Døren, og ikke se fremmed ud; noget der sagde du til alle. Men den Vorherre var ikke her i Kirken, hvor der var koldt og fuldt af Mennesker, og hvor Kristi Lidelseshistorie hang i Billeder paa Væggene oppe om Alteret. Vorherre havde ingen Lidelseshistorie, han havde slet ingen Historie.

Da Jørgen kom hjem, havde han glemt, hvad Præsten havde spurgt om. Han følte sig saa uendelig lettet. Og nu behøvede han ikke mere at gaa i Kirke hver Søndag.

Der var et Par af Jørgens Familie hos dem den Dag og saa Aage Schmidt, der forærede ham Wilh. Buschs humoristiske Tegninger med Paaskrift „til Minde om Konfirmationsdagen“. Hans Moder havde givet ham en lang Hilsen med, men den havde Aage glemt.

Om Aftenen, da de fremmede var gaaet, og der var blevet stille i Værelserne, og Jørgen havde sagt Godnat, og Faderen